



^ Tatjana Kashuba on pohtinut, onko hänellä lupa olla onnellinen, koska toisen ihmisen elämä päättyi hänen takiaan. KUVA: KAROLIINA RAUHIO-POKKA

Vapaaksi vankeudessa

Tatjana Kashuba kuuluu Viron venäjänkieliseen vähemmistöön. Hänen isoäitinsä muutti Viroon neuvostoaikana. Tatjana ei tiedä tarkkaa syytä muutolle, mutta se ei

ollut vapaaehtoista: samalla tavoin kuin virolaisia pakkosiirrettiin neuvostoaikana esimerkiksi Siperiaan, myös venäläisiä pakotettiin muuttamaan miehitykselle alueille rangaistuksena jostain rikkeestä.

Tatjanan lapsuus oli vaikea. Hän joutui lastenkotiin kahdeksanvuotiaana vanhempiensa alkoholismien vuoksi. Elämä ei tosin ollut helppoa lastenkodissakaan, jossa neuvostojen tyylisiin lapsiltoihin ajeltiin hiukset pois ja olot olivat kuin vankilassa.

– Minulle sanottiin ”tässä syöt, tuossa nukut” eikä mitään muuta.

Tatjana ehti olla lastenkodissa kaksi vuotta, kunnes hänen enonsa päätti ottaa sukulaistytönsä luokseen asumaan.

Kun vankilan ovi sulkeutui, Tatjana koki yllätyksekseen ensimmäistä kertaa rauhaa. Sekava elämä kadulla oli päättynyt.

Vankilaan taposta

Tatjana Kashuba kuvailee itseään lapseksi, joka kaipasi vapautta. Se sai hänet lähtemään omille teilleen vain 14-vuotiaana.

– Kuvittelin olevani aikuinen, vaikka olin vasta lapsi.

Itsenäinen elämä oli levotonta, ja yösiija löytyi usein ”kuusen alta” – eli mistä nyt sattui sellaisen löytämään. Tyttö päätyi huonoon seuraan, varasteli ja alkoholisoitui.

– Pakenin hankalia tunteitani alkoholiin. En halunnut kohdata niitä, joten turrutin itseäni juomalla.

Vapaus päättyi, kun Tatjana joutui 18-vuotiaana vankilaan taposta. Hän miettii sanojaan tarkkaan eikä lopulta halua kertoa tapauksen yksityiskohtia.

– Se on kauheaa, että toinen ihminen on kuollut minun takiani. Sellaisessa tilanteessa joutuu miettimään, miten oma elämä voi siitä eteenpäin jatkua, hän sanoo ääni väristen.

Kun vankilan ovi sulkeutui, Tatjana koki yllätyksekseen ensimmäistä kertaa rauhaa. Sekava elämä kadulla oli päättynyt.

”Olen kirottu ihminen”

Vankilan kirjastosta Tatjana Kashuba löysi Raamatun ja alkoi lukea sitä 5. Mooseksen kirjan luvusta 28. Luvussa luetellaan ihmisen kiroukset ja siunaukset.

– Ihan kuin olisin lukenut omasta elämästäni. Koin itseni kirotuksi ihmiseksi, ja aloin

katua tekojani. En pystynyt nukkumaan kahdeksan viikkoon, itkin vain.

Tatjana pääsi luterilaisen papin puheille, joka ei osannut venäjää. Naisen oloa kuitenkin helpotti, kun hän sai avautua jollekulle.

Tatjana sai uskon lahjan, ja hänet kastettiin. Sisimmästä alkoi pikkuhiljaa kasvaa uusi ihminen.

– Kristuksen veri puhdistaa, ja hänen tähtensä minulla on anteeksiantamus kaikista synneistäni. Tekoni eivät kuitenkaan muutu tekemättömäksi, ja niistä on kannettava vastuu.

Saako olla onnellinen?

Tatjana Kashuba istui tuomiotaan kahdeksan vuotta, kunnes hän pääsi vapaaksi. Nainen kuvailee vapautumista astumiseksi uudelle planeetalle.

– En ollut elänyt päiväkään kunnollisena ihmisenä vapaana. Siinä oli paljon uuden opettelua, varsinkin kun monia asiaa oli muuttunut vuosien varrella.

Vapautumisesta on nyt lähes kaksikymmentä vuotta. Hän työskentelee siivojana, ja hänellä on perhe.

– Olen hyvin onnellinen. Joskus arastelen sanoa sitä ääneen taustani vuoksi. Olen miettinyt, onko minulla oikeutta olla onnellinen, kun olen tehnyt niin pahoja asioita. Olen kuitenkin päättänyt olla mieluummin iloinen kuin surullinen. •

KAROLIINA RAUHIO-POKKA